

Νέο εκπαιδευτικό νομοσχέδιο: το μόνο που αναβαθμίζει είναι την πλήρη υποταγή της παιδείας, των μαθητών και των εκπαιδευτικών στην κερδοφορία του κεφαλαίου

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Με ταξικό κυνισμό η κυβέρνηση της ΝΔ κατεβάζει κατακαλόκαιρο νέο νομοσχέδιο για την εκπαίδευση το οποίο φέρει τον ψευδεπίγραφο τίτλο «Αναβάθμιση του σχολείου και ενδυνάμωση των εκπαιδευτικών». Το νομοσχέδιο αυτό αποτελεί **βαθιά αντιδραστική τομή-επίθεση στο δημόσιο σχολείο, στους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς**. Οι 238 σελίδες του συνεχίζουν, συμπυκνώνουν και εμβαθύνουν όλες τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις από τη Διαμαντοπούλου και το πόρισμα Λιάκου, μέχρι την αξιολόγηση του Αρβανιτόπουλου και του Γαβρόγλου. Κινούνται πάνω στις οδηγίες και τις εκθέσεις του ΟΟΣΑ, της ΕΕ και του ΣΕΒ, τις οποίες όλες οι κυβερνήσεις ακολούθησαν και ακολουθούν με ευλάβεια. Η υπουργός Παιδείας μέσα σε ένα μήνα έχει δώσει δυο φορές τα διαπιστευτήριά της σε συναντήσεις με στελέχη της ΕΕ και του ΟΟΣΑ, τα οποία δηλώνουν ευχαριστημένα από την πορεία των μεταρρυθμίσεων. Το ίδιο είχε δηλώσει ο ΟΟΣΑ με την κατά παραγγελία από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ έκθεσή του για την ελληνική εκπαίδευση, τονίζοντας φυσικά ότι πρέπει να ενταθούν οι αναδιαρθρώσεις.

Η εκπαιδευτική κοινότητα βίωσε και εξακολουθεί να βιώνει με ολέθριο τρόπο τις συνέπειες από την κυβερνητική διαχείριση της πανδημίας. Ο καταϊγισμός μέτρων και νομοθετημάτων που υιοθετήθηκαν με αφορμή αυτήν (ελάχιστη βάση εισαγωγής για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, Τράπεζα Θεμάτων, αλλαγές στην Γ' Λυκείου, αποθέωση της δεξιότητας μέσω των υποχρεωτικών εργαστηρίων δεξιοτήτων ήδη από το Νηπιαγωγείο κ.α.) στοχεύουν στην ακόμα μεγαλύτερη πρόσδεσής της στις ανάγκες του κεφαλαίου. Ως συνέχεια αυτής ακριβώς της πολιτικής έρχεται το νέο νομοσχέδιο.

Το σχολείο -επιχείρηση, ανάγκη του συστήματος

Το νομοσχέδιο συμπυκνώνει το σχεδιασμό του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού και των εκπροσώπων του να ξεφορτωθούν μια και καλή ό,τι έχει κατακτήσει το εργατικό και εκπαιδευτικό κίνημα στα πλαίσια του δημόσιου σχολείου διαγράφοντας οριστικά οποιοδήποτε αποτύπωμα αυτών των κατακτήσεων.

Ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός για να επιβιώσει έχει ανάγκη την ακόμα **βαθύτερη εκμετάλλευση των εργαζομένων και της νεολαίας, σε ένα ακόμα σκληρότερο καθεστώς ανελευθερίας και καταστολής. Η εκπαίδευση αποτελεί κομβικό πεδίο για την υλοποίηση αυτής της πολιτικής.** Κυβέρνηση και κεφάλαιο θέλουν να παίξει η εκπαίδευση καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση από τη μια εκείνου του **εργατικού δυναμικού που θα είναι ευέλικτο, αναλώσιμο, μιας χρήσης** και από την άλλη, η νεολαία και οι εκπαιδευτικοί να εμποδίσουν όλα τα ιδεολογήματα του συστήματος προκειμένου **η νέα γενιά να γίνει βορά στην κερδοφορία τους με τους εκπαιδευτικούς να πρέπει να βάζουν πλάτη σε αυτό.** Γι' αυτό ακριβώς οι εκπαιδευτικοί πρέπει να εμποδίσουν ότι **ο μόνος τρόπος επιβίωσής τους στον άκρατο ανταγωνισμό είναι η αποτελεσματική επιβολή της αντιεκπαιδευτικής πολιτικής στους μαθητές τους και η συνεχής λογοδοσία τους στην εξουσία.** Η δημιουργία ενός πανοπτικού συστήματος συνεχούς ελέγχου και αξιολόγησης δεν είναι απλά μια ιδεολογική εμμονή. Είναι προϋπόθεση για την επίτευξη όλης της αντιεκπαιδευτικής και αντεργατικής

πολιτικής στο σύνολό της. Οι μαθητές και η νεολαία πρέπει να εμπεδώσουν ότι ο μόνος τρόπος επιβίωσης στην καπιταλιστική αρένα είναι το **αέναο κυνηγητό δεξιοτήτων και προσόντων μιας χρήσης**, μέσα από μια απέραντη διαδικασία εξετάσεων και πιστοποιήσεων.

Τι προβλέπει το νομοσχέδιο

Με τη μορφή «σκούπας» που προσπαθεί να κλείσει ακόμα και την παραμικρή χαραμάδα που θα μπορούσε να ανοίξει «ρωγμή» στα αντικειμενικά τους σχέδια, το νομοσχέδιο αποτελείται από τέσσερα βασικά μέρη: 1. τις διατάξεις για τις δομές και τα στελέχη της εκπαίδευσης, 2. την αξιολόγηση των στελεχών, εκπαιδευτικών και του λοιπού εκπαιδευτικού προσωπικού, 3. τις διατάξεις για την αυτονομία της σχολικής μονάδας και 4. τις διατάξεις για την εκκλησιαστική εκπαίδευση.

1. Δομές ενός πολυπρόσωπου και ιεραρχικού μηχανισμού ελέγχου και αξιολόγησης

Το πρώτο μέρος περιγράφει τη διαμόρφωση ενός αυστηρά ιεραρχικού και πολυπρόσωπου μηχανισμού ελέγχου και αξιολόγησης. Πλάι στην ήδη υπάρχουσα διοικητική πυραμίδα, δημιουργούνται αξιολογικές δομές-κρίκοι υλοποίησης της κυβερνητικής πολιτικής: που ξεκινούν από τους Περιφερειακούς Επόπτες Ποιότητας της Εκπαίδευσης, το Περιφερειακό Συμβούλιο Εποπτών, τους Επόπτες Ποιότητας της Εκπαίδευσης ανά Διεύθυνση Εκπαίδευσης, τους εκατοντάδες Συμβούλους Εκπαίδευσης που αντικαθιστούν τους Συντονιστές για να καταλήξουμε σε επίπεδο σχολικής μονάδας στους ενδοσχολικούς συντονιστές, συντονιστές τάξεων και μέντορες που θα αποτελούν εντός της σχολικής μονάδας τους άμεσους κρίκους υλοποίησης της κυβερνητικής πολιτικής. Ένα σκληρό, από πάνω προς τα κάτω ιεραρχικό μοντέλο, που θα «πνίγει» τον εκπαιδευτικό της τάξης, ο οποίος παρά τα αντιθέτου λεγόμενα από την κυβερνητική προπαγάνδα θα είναι ο τελευταίος που θα έχει λόγο για την εκπαιδευτική διαδικασία.

Πρόκειται για ένα σκληρό (από πάνω προς τα κάτω) ιεραρχικό μοντέλο, που θα «πνίγει» τον εκπαιδευτικό της τάξης, ο οποίος, παρά τα αντιθέτου λεγόμενα από την κυβερνητική προπαγάνδα, θα είναι ο τελευταίος που θα έχει λόγο για την εκπαιδευτική διαδικασία.

Η χρήση των λέξεων στο νομοσχέδιο δεν είναι τυχαία, καθώς το σχολείο - επιχείρηση πρέπει να ελέγχει, αν το «προϊόν» του είναι «αποτελεσματικό». «Με επόπτες ποιότητας» και με αρχές «διασφάλισης της ποιότητας της εκπαίδευσης» η εκπαίδευση αντιμετωπίζεται ως προϊόν προς κατανάλωση που πρέπει να ελεγχθεί, αν είναι «ελαττωματικό».

2. Αξιολόγηση –εργαλείο πειθάρχησης και υποταγής

Το δεύτερο μέρος αναφέρεται στην αξιολόγηση στελεχών και εκπαιδευτικών. Τα στελέχη θα αξιολογούνται στην κλίμακα του εκατό. Οι εκπαιδευτικοί της τάξης θα αξιολογούνται σε κάθε πλευρά της παιδαγωγικής και υπηρεσιακής τους δραστηριότητας σε τετράβαθμη κλίμακα (μη ικανοποιητικό, ικανοποιητικό, πολύ καλό και εξαιρετικό). Πολύ εύκολα οι τομείς αυτοί όπως περιγράφονται στο νομοσχέδιο γίνονται ρουμπρίκες και «κουτάκια», κατά τα πρότυπα του ΠΔ 152 του Αρβανιτόπουλου για την ατομική αξιολόγηση. Άλλωστε, προβλέπεται η ψηφιακή καταγραφή της κάθε δραστηριότητάς τους.

Με βάση λοιπόν το νομοσχέδιο ο εκπαιδευτικός της τάξης και της πράξης θα αποτελεί τον τελευταίο τροχό της άμαξας· έναν εργαζόμενο ισοπεδωμένο από τον οδοστρωτήρα οδηγιών, καταρτίσεων και αξιολογήσεων που θα συνθλίβεται μέσα σε μια ατελείωτη αλληλοδιαπλοκή του παιδαγωγικού και υπηρεσιακού ελέγχου.

Από την άλλη, είναι σαφές από τις διατάξεις του νομοσχεδίου ότι τα στελέχη θα εξαρτούν πλήρως την επιβίωσή τους από την ικανότητά τους να επιβάλλουν την κυβερνητική πολιτική στη βάση των εκπαιδευτικών και από το κατά πόσο αυτή η πολιτική εμπεδώνεται και εφαρμόζεται από τους

υφισταμένους τους. Η απειλή είναι σαφής: όποιος αρνηθεί να αξιολογήσει ή να αξιολογηθεί χάνει τη στελεχική του θέση και το δικαίωμα να διεκδικήσει θέση στελέχους για οχτώ χρόνια.

3. «Αυτονομία» από τις μορφωτικές και λαϊκές ανάγκες – Οι μαθητές μας «εξάρτημα της μηχανής τους»

Το τρίτο μέρος του νομοσχεδίου αποτελείται από τις διατάξεις για την «αυτονομία» της σχολικής μονάδας. Σοβαρός πυλώνας των διατάξεων αυτών – είναι η **αξιολόγηση των μαθητών**. Αυτό δεν είναι καθόλου τυχαίο. Γιατί από τη μια- όπως δείχνει και η διεθνής εμπειρία- η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και του εκπαιδευτικού έργου δεν μπορεί να υλοποιηθεί χωρίς αυτή. Από την άλλη, μια αφήγηση που λέει «δεν μπορούν να μπουν όλοι στο Πανεπιστήμιο» (όπως δήλωσε ο Μητσοτάκης στην παρουσίαση του νομοσχεδίου) ή ακόμα – ακόμα ότι δεν χρειάζεται να αποφοιτούν όλοι οι μαθητές και όλες οι μαθήτριες από το Λύκειο όπως εκφράζεται και στην έκθεση Πισσαρίδη, χρειάζεται σαφέστατα **μηχανισμούς διαχωρισμού και απόρριψης**: εξετάσεις τετραμήνου, ενδιάμεσες απροειδοποίητες εξεταστικές δοκιμασίες, εργασίες, αντεστραμμένη μάθηση, εργαστήρια δεξιοτήτων, ομαδικές και ατομικές εργασίες, παλιές και «νέες» μεθόδους για τη μετατροπή της εκπαιδευτικής διαδικασίας σε μια ατέρμονη αξιολόγηση. Ακόμα και η αποφοίτηση από το Λύκειο, σύμφωνα με την έκθεση Πισσαρίδη,

Παράλληλα, πολύ σοβαρή τομή αποτελεί η **θέσπιση της «ελληνικής PISA»**, με εξετάσεις για την Γ΄ Γυμνασίου και την Στ΄ Δημοτικού (!), στις οποίες οι μαθητές και οι μαθήτριες θα εξετάζονται στη Γλώσσα και στα Μαθηματικά με πανελλαδικά θέματα, με στόχο «την εξαγωγή πορισμάτων σχετικά με τον βαθμό επίτευξης των προσδοκώμενων μαθησιακών αποτελεσμάτων σε εθνικό επίπεδο, περιφερειακό επίπεδο και σε επίπεδο σχολικής μονάδας» (με ανοιχτό το ενδεχόμενο οι εξετάσεις αυτές να εφαρμοστούν και σε άλλα μαθήματα). Η εκπαιδευτική διαδικασία στις τελευταίες τάξεις του Δημοτικού και του Γυμνασίου θα αποκτήσει τον χαρακτήρα «προγύμνασης» για την επιτυχία στις εξετάσεις κοπής ΟΟΣΑ, και μάλιστα με θέματα, που- όπως συμβαίνει στον διεθνή διαγωνισμό- συνήθως, δεν έχουν σχέση με την ύλη που έχει διδαχθεί. Η «ελληνική PISA» δεν θα είναι τίποτε άλλο παρά άλλος ένας τρόπος με τον οποίο θα «αποδεικνύεται» ότι το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα και οι εκπαιδευτικοί του «δεν είναι επαρκείς», συνεπώς θα απαιτείται μεγαλύτερη εντατικοποίηση στην εκπαιδευτική διαδικασία και πιο σκληρή αξιολόγηση για εκπαιδευτικούς και μαθητές. Παράλληλα, θα κατηγοριοποιεί τα σχολεία με βάση τα αποτελέσματα, μια κατηγοριοποίηση που θα είναι φυσικά ταξική, αφού τα σχολεία των λαϊκών, εργατικών γειτονιών όπως δείχνουν και τα αποτελέσματα του διεθνούς διαγωνισμού είναι εκείνα που συνήθως αποτυγχάνουν να πιάσουν «τους δείκτες».

Η «αυτονομία», λοιπόν, της σχολικής μονάδας ουσιαστικά σημαίνει:

- «διαζύγιο» του δημόσιου σχολείου από τις πραγματικές μορφωτικές ανάγκες των μαθητών/τριών,
- «αυτονομία» του διευθυντή/ριας από τις αποφάσεις του συλλόγου διδασκόντων, αφού αυτός/ή αποκτά υπερεξουσίες και τη δυνατότητα να αποφασίζει μονοπρόσωπα για ό,τι αφορά στη λειτουργία του σχολείου,
- «αυτονομία» από την υποχρέωση του κράτους να χρηματοδοτεί τη σχολική μονάδα με βάση τις ανάγκες της, αφού ο σχολικός χώρος θα μπορεί να χρησιμοποιηθεί από τρίτους με εισιτήριο!

Ειδικά το τελευταίο αποτελεί μια βασική τομή, αφού πια, κανονικά και με το νόμο, θα μπορεί η σχολική μονάδα (μέσω του διευθυντή /της διευθύντριας) να αναζητά φορείς και χορηγούς που θα χρησιμοποιούν το σχολικό χώρο με το αζημίωτο! Αντί το εκπαιδευτικό κίνημα να διεκδικεί χρηματοδότηση από τον

κρατικό προϋπολογισμό, θα αναζητά στην αγορά πρόθυμους χρηματοδότες.

Σοβαρή πλευρά των διατάξεων αυτών αποτελεί και η **εμπέδωση της απλήρωτης δουλειάς**, αφού δραστηριότητες που εισάγονται εκτός διδακτικού ωραρίου (όπως οι εκπαιδευτικοί όμιλοι) θα «αμείβονται» με μόρια στη διαδικασία της αξιολόγησης!

Εκπαιδευτικοί, μαθητές, εργαζόμενοι πρέπει να μπου σε θέση μάχης ΤΩΡΑ!

Το νομοσχέδιο αυτό να μείνει στα χαρτιά!

Το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα βίωσε ένα από τα πιο μακρόχρονα lockdown παγκοσμίως. Με μαθητές και εκπαιδευτικούς μήνες ολόκληρους μακριά από τη ζωντανή εκπαιδευτική διαδικασία εξουθενωμένους από την τηλε-«εκπαίδευση», ενώ τα Πανεπιστήμια εξακολουθούν να είναι ακόμα κλειστά! Την ίδια στιγμή η προοπτική του «τέταρτου κύματος» ανοίγει ξανά τη συζήτηση για τον τρόπο λειτουργίας των σχολείων κατά τη νέα σχολική χρονιά.

Αντί λοιπόν η κυβέρνηση να ενισχύσει τη δημόσια υγεία, κραδαίνει τη σπάθη της «ατομικής ευθύνης» και δια στόματος Μητσοτάκη ανακοινώνει ότι «δεν χρειάζονται δύο νοσοκομεία σε απόσταση 20 ή 30 χιλιομέτρων μεταξύ τους»! Αντί η κυβέρνηση να πάρει μέτρα για ασφαλές άνοιγμα των σχολείων και των σχολών και να ενισχύσει τη δημόσια εκπαίδευση, νομοθετεί τη διάλυση του δημόσιου σχολείου. Αντί να στηρίξει οικονομικά τα σχολεία, διαφημίζει τον χορό των εκατομμυρίων ευρώ από το ταμείο ανάκαμψης για την Παιδεία για την ενίσχυση του «ψηφιακού και πράσινου σχολείου».

Η κυβέρνηση ξέρει ότι δεν μπορεί να ξεμπερδέψει εύκολα με το εκπαιδευτικό κίνημα, γι' αυτό ήδη έχει δείξει τα πρώτα δείγματα γραφής, εφαρμόζοντας τον αντεργατικό νόμο Χατζηδάκη στην απεργία της ΟΛΜΕ στις εξετάσεις για τα Πρότυπα σχολεία. Δεν μπορεί να υποτιμήσει το εκπαιδευτικό κίνημα που με το 95% της αποχής από τις τηλε-εκλογές των αιρετών, με το 90% της συμμετοχής στην απεργία - αποχή από την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, με τους αγώνες του φοιτητικού κινήματος ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία και τις διαγραφές των φοιτητών αποτελεί αγάθι στο σχεδιασμό της. Ξέρει ότι αντίπαλός της δεν είναι η συναινετική αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ και των υπόλοιπων αστικών πολιτικών δυνάμεων που συμφωνούν στο αντιεκπαιδευτικό σχεδιασμό των υπερεθνικών οργανισμών και των εγχώριων οικονομικών και πολιτικών εκπροσώπων, αλλά το μαχητικό εκπαιδευτικό κίνημα με τις μεγάλες αγωνιστικές παρακαταθήκες που έχει βάλει φραγμό και έχει ανατρέψει κομβικές πλευρές της αστικής πολιτικής στην εκπαίδευση.

Πρέπει να έχουμε πλήρη συναίσθηση ότι, αν επιτρέψουμε να περπατήσει στη ζωή το νομοσχέδιο - τερατούργημα, σε οποιαδήποτε πλευρά του, δεν θα μπορούμε να μιλάμε πια στα σοβαρά για δημόσιο σχολείο!

Οι αγωνιστικές πρωτοβουλίες των πρωτοβάθμιων σωματείων, που πρέπει να αποκτήσουν ξανά ζωντανές διαδικασίες, με γενικές συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα, που θα συνενώνουν τον αγώνα τους με τους μαθητές και τους εργαζόμενους, είναι βασικές προϋποθέσεις για τη δημιουργία ενός μαζικού, μαχητικού, ανατρεπτικού κινήματος που μπορεί να δημιουργήσει το πυρακτωμένο έδαφος το οποίο δεν θα επιτρέπει στην κυβέρνηση να υλοποιήσει τα αντιεκπαιδευτικά τερατουργήματά της.

Ταυτόχρονα, είναι αναγκαία όσο ποτέ άλλοτε η συγκέντρωση δυνάμεων σε ένα αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο με το αντίστοιχο πρόγραμμα πάλης που θα συμβάλλει και θα ηγείται στο αναγκαίο μαζικό πολιτικό εργατικό και λαϊκό κίνημα. Με στόχους την αντίσταση, τον κλονισμό και την ανατροπή της κυβέρνησης της ΝΔ, της πολιτικής της και συνολικά της καπιταλιστικής επίθεσης. Τη σύγκρουση με τις πολιτικές της συναίνεσης, των αστικών εναλλακτικών λύσεων τύπου ΣΥΡΙΖΑ-ΚΙΝΑΛ και της λογικής της εθνικής ενότητας «για να ξεπεράσουμε (δήθεν) την κρίση». Μακριά από τη λογική των συμβολικών αγώνων που έχουν τα μάτια στραμμένα μόνο στις κάλπες.

Για μια Παιδεία στο μπόι των λαϊκών, εργατικών αναγκών

Σε μία περίοδο που το σύστημα και οι εκπρόσωποί του «δίνουν τα ρέστα τους» προβάλλοντας και προσπαθώντας να επιβάλλουν πολιτικά και ιδεολογικά την εκπαίδευση και την εργασία που έχουν ανάγκη για την επιβίωσή τους, το ταξικά ανασυγκροτημένο εκπαιδευτικό και εργατικό κίνημα δεν μπορεί να αντεπιτεθεί χωρίς να θέτει το ζήτημα της συνολικής ανατροπής της κυρίαρχης πολιτικής, χωρίς να βάζει στο προσκήνιο μια πολιτική και οραματική ατζέντα που θα ξεπερνά τα όρια αυτού του συστήματος. **Δεν μπορεί η εξουσία να μιλά με στρατηγική στόχευση και οι εργαζόμενοι να «αμύνονται» με βελτιωτικές προτάσεις και συμβολικές διαμαρτυρίες.**

Ταυτόχρονα, δεν υπερασπιζόμαστε το σχολείο έτσι όπως είναι σήμερα. Γιατί ούτε και αυτό χωρά τις ανάγκες, τα δικαιώματα, τα όνειρά μας. Τώρα όμως, έχουμε περισσότερο από ποτέ την ευκαιρία, αλλά και την υποχρέωση, να μιλήσουμε για μια εκπαίδευση που θα ανταποκρίνεται στις λαϊκές, εργατικές ανάγκες, απαλλαγμένη από τα δεσμά των αναγκών του κεφαλαίου και των κερδών του. Για μια εκπαίδευση που στην προμετωπίδα της θα έχει τις ανάγκες και τα δικαιώματα των νέων ανθρώπων για μια ολοκληρωμένη μόρφωση και ζωή αξιοβίωτη.

Παλεύουμε για μια αποκλειστικά δημόσια, δωρεάν, ποιοτική, δημοκρατική εκπαίδευση όλων των παιδιών. Για δίχρονη προσχολική αγωγή - εκπαίδευση, ενιαίο δωδεκάχρονο σχολείο. Για πραγματική δυνατότητα ελεύθερης πρόσβασης σε μια Ενιαία Πανεπιστημιακή Εκπαίδευση με όλα τα εργασιακά δικαιώματα στο πτυχίο. Για ένα σχολείο που θα συνδυάζει τη γενική παιδεία, την ευρεία ανθρωπιστική μόρφωση με επιστημονικές και τεχνικές γνώσεις, που θα καλλιεργεί την ισόρροπη γνωστική, καλλιτεχνική, ηθική και σωματική ανάπτυξη των παιδιών, την κριτική - δημιουργική σκέψη, τα ιδανικά της αλληλεγγύης, τη συλλογικότητα για μια κοινωνία απαλλαγμένη από τα δεσμά της εκμετάλλευσης, του κέρδους και της ιδιωτικής ιδιοκτησίας.

Είναι επιτακτική ανάγκη να μιλήσουμε με συνολική ανατρεπτική απάντηση. Με μια απάντηση που εμπνέεται από μια σύγχρονη κομμουνιστική απελευθερωτική προοπτική σε μια κοινωνία που η μόρφωση πρέπει να αναδύεται από όλους τους πόρους της και να εξασφαλίζει όλους τους υλικούς όρους και προϋποθέσεις. Να δώσουμε τη μάχη, όχι μόνο για να αντικρούσουμε τις αντιεκπαιδευτικές πολιτικές αλλά για να ατενίσουμε τον ορίζοντα μιας εκπαίδευσης και κοινωνίας στο ύψος των αναγκών των ανθρώπων κι όχι των καπιταλιστικών δεικτών.

Οργάνωση Εκπαιδευτικών του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, Ιούλιος 2021